

97, og vi er stolte af det, der er indgået. Alle vil gerne have mere. Vi synes, det er et godt forslag.

Så vil jeg også godt sige, at vi jo kan blive ved og blive ved og blive ved med at debattere. Det er faktisk sådan, at vi nu begynder at diskutere, om vi vil genere den almindelige lille mand på gaden, og hvad ved jeg. Vel vil vi ej!

Men nu er festen slut. Det er blevet sådan her. Der er et flertal, der har bestemt det. Vi kan jo ikke blive ved med at diskutere de samme ting.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Hans Andersen som ordfører.

Hr. Ole M. Nielsen har haft tre korte bemærkninger til fru Brix, så nu er det hr. Andersen som ordfører, fordi Venstre er større end Kristeligt Folkeparti – endnu da.

Hans Andersen (V):

Lovforslagets hovedformål er jo at skabe incitament til at påtage sig et socialt ansvar. Det har altså et erhvervspolitisk sigte. Som det er i dag, har vi skat på sygdom, på sundhed. Arbejdstageren opfatter det jo som uforståeligt og urimeligt, at man i nogle tilfælde beskattes af at få en sundhedsbehandling og i andre tilfælde ikke.

Så hører jeg på debatten, at det, vi står over for, er, at vi har ventelister til sundhedsvæsenet, at vi efter mange, lange og seje drøftelser, efter flere overvejelser blandt mange partier har flere partier følt sig tvunget til at gå med til at bevilge ekstra 1,5 mia. kr. til sundhedsvæsenet. Men det her drejer sig om at give virksomhederne mulighed for at påtage sig et socialt ansvar, og man er altså åbenbart meget imod, at man skal give virksomhederne den mulighed. Det er jeg meget uforstående over for.

Ved siden af klarer sundhedsministeren sammen med partierne her at give yderligere 1,5 mia. til sundhedsvæsenet, men det er en anden diskussion. Det her er diskussionen, om vi vil give virksomhederne en mulighed for at påtage sig et socialt ansvar, og det synes jeg, at man gør ved det her lovforslag, så det vil jeg gerne støtte.

Kl. 15.50

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Se, nu kan man åbenbart forstå begrebet socialt ansvar meget, meget forskelligt.

Hvis det her skulle dreje sig om at have et socialt ansvar, så kan det undre, at lige nøjagtig den gruppe, som man kan squeeze ud, som ikke skal have mulighed for at få denne sundhedsbe-

handling, er folk på deltid og folk, der er korttidsansatte. Det kunne faktisk meget vel være dem, som havde allermost brug for det.

Det er stadig væk underligt, at Venstre nu synes, at det bare er lige meget, når man tænker tilbage på oktober, hvor det var helt essentielt, at der ikke sådan kunne vælges mellem arbejdstagere. Måske finder man svaret i Dansk Industris høringssvar, hvor man jo netop beskæftiger sig med det her med, om man kan udvælge, eller om det skal være et generelt krav. Der siger DI: »Et sådant krav ville reelt være et indgreb i arbejdsgivernes frie ledelsesret.« Er det der, skoer trykker hos Venstre?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er jo forholdsvis let for en arbejdsgiver at sige: Jeg vil gerne påtage mig et socialt ansvar, hvis man samtidig siger, at skatteborgerne skal betale broderparten af det, det kommer til at koste. Sådan er det jo, hvis det skal finansieres over skattevæsenet, og det er jo det, det er i det her tilfælde.

Det andet, der ligger i det, er jo, at selv om man har ændret i det her, så det selvfølgelig er knap så slemt i den forstand, at man har valgt nogle bestemte ud, så er der jo stadig væk nogle, der ikke er med i ordningen. Så hvis man har et socialt ansvar, skal det selvfølgelig være alle, det skal omfatte.

Men der forestiller jeg mig så, at når Venstre mener, at arbejdsgiverne nu skal udvise socialt ansvar – og det skal man jo kvittere for – så går jeg ud fra, at man forventer, at arbejdsgiverne sørger for ordninger også for disse mennesker og vel også betaler den skat, som de jo så eventuelt kommer til at betale senere hen, så de ikke kommer i klemme, de, der er på deltid. Der må man så sige, at arbejdsgiveren betaler det beløb, det koster, plus noget mere, så vedkommende også kan betale skatten.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Hr. Hans Andersen sagde i sit indlæg i starten, at det her havde et erhvervspolitisk sigte. O.k. så spiller vi det spil. Nu har vi beskæftiget os med, at det altså ikke var de svageste lønmodtagere, men hvorfor er det så heller ikke dem, der vælger at være selvstændige erhvervsdrivende og de medhjælpende hustruer? Hvorfor er de ikke med i det her?